

των, τοὺς ποιητὰς των, τοὺς ζωγράφους των, τοὺς ρήτοράς των, τὴν Γραλδην των, τὸ Ἀλκαζάρ των, τὸν Γουαδαλκιβιρόν των, τὴν ζωὴν των, τὴν ἱστορίαν των ! Οὕτω λέγουσι οἱ Σεβίλλιανοὶ τύπτοντες τὰ στήθη των διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ ἐκπέμποντες νέφη καπνοῦ ἀπὸ τοῦ ἀχώριστον αὐτῶν σιγαρέτον· καὶ αἱ ὠραῖαι αὐτῶν γυναῖκες ἐκδικοῦνται τὰς ὁμοφύλους των τῆς Μαδρίτης καὶ ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου, ὁμιλοῦσαι μὲ κακεντρεχῆ οἶκτον περὶ τῶν μεγάλων ποδῶν, περὶ τῶν χονδρῶν ὀσφύων καὶ τῶν νεκρῶν ὀφθαλμῶν, αἱ ὁποῖαι ἐν Ἀνδαλουσίᾳ δὲν θὰ ἤξιουντο οὔτε ἐνὸς βλέμματός, οὔτε ἐνὸς στεναγμοῦ.

Ὡραῖος καὶ ἀγαπητὸς λαὸς τῇ ἀληθείᾳ, δυστυχῶς ὅμως πλεονάζουσι παρ' αὐτῷ αἱ προλήψεις καὶ ἐλλείπουσι τὰ σχολεῖα, ὅπως εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς μεσημβρινῆς Ἰσπανίας, εἰς τοῦτο δ' ἐν μέρει δὲν πταίει αὐτός, ἀλλ' ἐν μέρει ναί, καὶ τὸ μέρος τοῦτο, ἴσως, δὲν εἶνε τὸ ὀλιγώτερον.

Ἡ προσδιορισθεῖσα διὰ τὴν ἀναχώρησιν ἡμέρᾳ μὲ κατέλαθεν ἀπροσδοκῆτως. Ἦνπερ περίεργον. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε ἰδιαιτέρον ἐκ τοῦ ἐν Σεβίλλῃ βίου μου. Θὰ εἶνε μέγα κατόρθωμα ἐὰν ὑνῆθῶ νὰ εἶπω εἰς ἐμαυτὸν ποῦ ἐγευμάτισα, περὶ τίνος ὠμίλησα εἰς τὸν πρόξενον, πῶς διῆλθον τὰς ἐσπέρας, διατί ὦρισα τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρὸς ἀναχώρησιν. Ἦμην ἀπὸν ἀπὸ τὸν ἐαυτόν μου, ἔζων, ἐὰν δύναμαι νὰ εἶπω οὕτω, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ διαμονῆς μου, ἤμην ὀλίγον ἀφηρημένος.

Ποῖαν ιδέαν ἔρα γε νὰ ἐσχημάτισε περὶ ἐμοῦ ὁ φίλος μου Σεγοβίας ;

Καὶ τώρα δέ, δὲν ἠξέυρω διατί, αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι μὲ φαίνονται ὡς ὄνειρον. Καμμία ἄλλη πόλις δὲν μοὶ ἀφῆκε τόσον ἀόριστον ἀνάμνησιν ὅπως ἡ Σεβίλλη. Σήμερον ἀκόμη, ἐνῷ εἶμαι πολὺ βέβαιος ὅτι ἐπῆγα εἰς τὴν Σαραγῶσσαν, εἰς τὴν Μαδρίτην, εἰς τὸ Τόλητον, ἐνίοτε σκεπτόμενος τὴν Σεβίλλην καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀμφιβολίας.

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μία πόλις πολὺ μεμακρυσμένη ἀπὸ τὰ τελευταῖα σύνορα τῆς Ἰσπανίας καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ ταξιδεύσω ἐπὶ μῆνας καὶ νὰ διασχίσω χώρας ἀγνώστους καὶ θαλάσσας μεγάλας καὶ λαοὺς πολὺ διαφόρους ἡμῶν. Σκέπτομαι τοὺς δρόμους τῆς Σεβίλλης, μερικὰς πλατείας, μερικὰς οἰκίας, ὅπως θὰ ἐσκεπτόμην τὰς κηλίδας τῆς σελήνης.

Ἐνίοτε ἡ εἰκὼν τῆς πόλεως ἐκείνης διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς μορφή τις λευκή, καὶ ἐξαφανίζεται, χωρὶς σχεδὸν νὰ ὑνῆθῶ νὰ τὴν συλλάβω μὲ τὸν νοῦν μου. Τὴν βλέπω ὁφθαλμίζομενος ἐν πορτοκάλιον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους, εἰσπνέων τὸν ἀέρα, κατὰ τινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, εἰς τὴν θύραν κήπου τινός, ὑποτονθούζων ἀσμάτιόν τι ὅπερ ἤκουσα ἀδόμενον ὑπὸ παιδίου τινός ἀνερχόμενος τὰς κλίμακας τῆς Γραλδῆς. Δὲν εἰξέυρω οὔτε ἐγὼ πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ μυστήριον τοῦτο.

Σκέπτομαι ὡς περὶ πόλεως τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ ἐπανιδῶ, καὶ εὐχαριστοῦμαι παρατηρῶν εἰκόνας ἢ φυλλομετρῶν βιβλία ἀγορασθέντα ἐκεῖ, διότι εἶνε ἀντικείμενα μαρτυροῦντα εἰς ἐμὲ αὐτὸν ὅτι ἤμην ἐκεῖ.

Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Σεγοβίαν ὅστις μοῦ ἔλεγεν : — Ἐλθετε πάλιν πλησίον μας, — καὶ ἡσθάνθη ἀπερίγραπτον χαρὰν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐγέλασα ὡς νὰ

μοῦ ἔλεγεν : — Κἀμετε μίαν ἐκδρομὴν μέχρι Πεκίνου. — Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἡ Σεβίλλη μοὶ εἶνε προσφιλεῖς ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰσπανίας. Τὴν ἀγαπῶ ὡς μίαν ὠραίαν γυναῖκα ἀγνώστην, ἥτις διασχίζουσα μυστηριώδεις τι δάσας μοῦ ἔρριψεν ἐν βλέμμα καὶ ἐν ἄνθος.

Ποσάκις, ὅταν φίλος τις μὲ ὠθεῖ λέγων μοι : «Τί σκέπτεσαι ;» εἶτε ἐν τῇ πλατείᾳ θεάτρου τινός, εἶτε ἐντὸς καφενεῖου, ὅπως ἐπιστρέψω εἰς αὐτόν, πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ ὠματίον τῆς Μαρίας Παδίλλης, ἢ ἀπὸ μίαν λέμβον ὀλισθαίνουσαν ὑπὸ τὴν σκιάν των πλατάνων τῆς Χριστίνης, ἢ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Φιγάρου, ἢ ἀπὸ τὸν πρόδεμον ἐνὸς patio πλήρους ἀνθέων, πιδάκων καὶ φώτων !

Ἐπεβιβάσθην ἐπὶ ἐνὸς πλοίου τῆς Ἐταιρίας Σεγοβία, πλησίον τοῦ Πύργου τοῦ Χρυσοῦ, ἐν ὧρᾳ, καθ' ἣν ὅλη ἡ Σεβίλλη ἦτο βυθισμένη εἰς τὸν ὕπνον, καὶ φλογερώτατος ἥλιος τὴν ἐπλήρου δι' ὠκεανοῦ φωτός.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, νεανίας τις ἦλθεν ἐπὶ τοῦ πλοίου νὰ μὲ ζητήσῃ καὶ μοῦ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Γονζάλου Σεγοβία, ἥτις περιεῖχεν ἐν συνόψει, ὅπερ φυλάττω πάντοτε ὡς ἐν τῶν πολυτιμωτέρων ἐνθυμημάτων τῆς Σεβίλλης.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο εἰς θίασος ἀειδῶν Ἰσπανῶν, μία οἰκογενεὶα ἀγγλική, ἐργάται, παιδιὰ.

Ὁ πλοίαρχος, εὐγενὴς Ἀνδαλουσίος, εἶχε μίαν φιλόφροναν λέξιν δι' ὅλους.

Ἦρχισα ἀμέσως ὁμιλίαν μετ' αὐτοῦ.

Ὁ φίλος μου Γονζάλος εἶνε υἱὸς τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου. Ὁμιλήσαμεν περὶ τῆς οἰκογενείας Σεγοβία, περὶ τῆς Σεβίλλης, περὶ τῆς θαλάσσης, περὶ χιλίων εὐθύμωνπραγμάτων. Ἄ ! ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, ἦτο πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτεται ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο πλοῖον θὰ συνετρίβητο ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ ἐλάβανε τόσον οἰκτρὸν τέλος ! ἦτο ὁ Γουαδαριάρας, οὗτινος ἐξεργάγη ὁ λέβης εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς Μασσαλίας ἀπὸ στασιν τὴν 16 Ἰουνίου 1872.

Τὴν τρίτην ὥραν τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησε κατ' ἐλθονόμενον εἰς Κάδικα.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Διεύθυνσις.